

NEŞE UYGUN

İstanbul'da doğdu. İlkokul, ortaokul, lise eğitimini İstanbul'da bitirdi. Lisans ve arkasından yüksek lisans eğitimini Marmara Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsünde tamamladı. Özel bir şirkette yönetici olarak hayatına devam etmektedir.

Manevi eğitimindeyse sadece yola çıkmış bir garip yolcudur.

tamadres.com

Aşk ile Yazılan Hü ile Okunan Öyküler

Neşe Uygun

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Editör: Canan Hatiboğlu

Kapak Tasarımı: Pınar Demirhan

Sayfa Tasarımı: Muzaffer Aysu

ISBN 978-625-7220-53-8

1. Baskı: Aralık 2021

© 2021, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 45099

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 43949

NEŞE UYGUN

*Aşk ile Yazılan
Hû ile Okunan Öyküler*

*Her öykü bir hayat, her hayat
benzersiz bir öyküdür.*

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	7
Ben Bilmem	13
Ya Hakk Baki Entel Baki	22
Rüzgârdan Kanatlarım Var.....	34
İçten İçe İç İçe	45
“Hâl”ini Al Da Gel.....	58
Eskici.....	71
Bu İşte Güzel Bir İş Var!	80
Nur Üstüne Nur!	88
Yetim Kim?	95
KarmaKARışık.....	103
Dön Bir Bak Kendine! Dön Tekrar Bir Bak!.....	111
Bülbülüm Âşık mısın?	118
Yaklaşın, Size Bir Sır Vereceğim	123
Aşk ile “Hayy” Dedik “Hû”ya Vardık	131
Aslının Aslına Doğru Gel!	141
Kaftanın Sırrı.....	147
Dilek Ağacım.....	154
Merhametin Çocuğu Vicdan	163
Anahtar Nerede?.....	171
Güllü Şeker	177
Ayna Ayna, Gerçeği Söyle Bana!	186

Yan! Yan! Uyan!	193
Navigasyon İçimizde	199
Bir Ben Varmış Benden İçeri	203
Canın Cüssesi	209
Kitabının Kaçıncı Sayfasını Yaşıyorsun?	215
Ay ile Muhabbet	221
Masal Masal İçinde	225
Mimar ve Cırcırböceği	228
Son Fırça Darbesi	245
Ufaklık	256
Siyah Sırlı anta	266

tamadres.com

Önsöz

Aşk ile Hû

Her hayat yolculuğu birbirinden farklı ve muhteşem birer öyküdür. Giriş ve sonuç bölümü yüce Yaradan tarafından yazılmış, gelişme kısmı ise gayretimize bağlı kılınmış harikulade bir sanat eseridir. Bu yolculukta bazen öykünün başkarakterine, bazen de başka bir öykünün var olmasına neden olan yardımcı karaktere bürünürüz. Hayat öykümüzün gelişme bölümü, bir başkasının yoluna ışık tutacak ilham veya çıkartılması gereken önemli bir ders oluverir. Dünyada yaşanan hayatlar, kocaman ve şahane bir kütüphaneyi oluşturan öykü kitapları gibidir. Birbirinin kopyası olan hiçbir öykünün bulunmadığı, çarpıcı gelişme bölümlerinin olduğu, sürpriz finallerin yer aldığı, bir çırpıda okunup bitiveren olağanüstü bir başyapıttır adeta.

Herkes kendi öyküsünün finaline gelip son sayfayı çevirdiğinde, öncelikle kendini alkışlayabiliyorsa ve öyküsüne son noktayı kendinden memnun olarak koyabiliyorsa varoluş amacını ulaşımıştır. Finalde fani bedenimize sonsuz ruhumuz ile son selamı verip önünde saygı ve minnetle eğilerek kendimizden razı olabilirsek, Hakk'a kavuşmaya ve rızasını almaya da huzur ile gidebiliriz.

Öyküler kendimden kendime ve Hakk için yazıldı, onun hizmetine adandı. Kendimi sorgulamak, yargılamak, en önemlisi de iyileştirmek için. O neden ile süslü ve kurgusal cümleler yerine bilgisiz kalbime ne fısıldandıysa satırlara da o döküldü. Okurken bazen bir masal diyarına, bazen gerçek hayatın içine birlikte gireceğiz. Bazen geçmişe, bazen geleceğe, bazen de zamansız anlara doğru seyre çıkacağız. Zamanın, mekânın, makamın önemli olmadığını görüp tek gerçeğe birlikte yaklaşacağız.

Selamlaşacağız herhangi bir cümlenin köşe başında...

Aşk tohumları serpilecek gönüllerimize...

Pirlerin zamansız satırları fısıldanacak yolun çıkmazında, can suyu olacak toprağımıza...

Kalbimize atılan sevgi tohumları ilahi aşk ile mayalanacak, yeşerecek. Hakk'ın varoluş bahçesinde buluşacağız...

Ezelden tanışıklığımızı fark edeceğiz, kendimizden kendimize tanış olacağız...

Öykümüzü birbirimizin cümleleri ile yeniden yazıp, şahane bir kitap koyacağız dünyanın kütüphanesine...

Varoluşun aslında tek bir öykü için olduğunu anlayacağız, eğileceğiz edeple önünde...

*Zaman geldiğinde İnşallah, **Aşk ile Hû** diyerek noktalayacağız...*

Aşk ile Hû

tamadres.com

*Rahmetli babacığım
Sebahattin Kuşku ve anneciđim
Saadet Kuşku'ya ithafen...*

Bu öykülerin özü Hayy'dan gelmiş, Hû'ya gitmektedir. İlim sadece Allah'a aittir. Doğrusunu biz bilemeyiz, sadece ilmine ve bilmemizi istediği kadarına şahit oluruz. İlhamı doğru almışsak, okunmaya vesile olsun. Hatalarımız var ise Hakk tarafından affolsun. Hepsi, aczimden doğan aşk ile yazılmıştır, Hû ile okunsun. Okuyanın kalbi aşk dolsun, içine doğrusu ilham olsun. Doğru olanı öğretecek olan "Rab" başöğretmenimiz olsun.

Aşk ile Hû

tamadres.com

Ben Bilmem

Tak, tak, tak! Güm, güm, güm!

Tahtakuruları yediği için delik deşik olmuş, aralanan tahtalarından gün ışığı sızan kapım hızlı hızlı vurulan yumruklarla sarsıldı. Zaten paslı çiviler, tahtaları tutmaz olmuştu. “Kıracaksın, vurma! Geldim geldim bekle!” diyerek bağırdım. Sanki böyle dememişim gibi, kapı sert bir yumruk vuruşu ile kendiliğinden açıldı. Sabah sabah sinirlenmemeye çalışarak, “Ya sabır, ya selamet... Nedir bu acelen?” diyerek kapıya doğru yöneldim.

Aralanan kapıda, köyün deli dediği Abdal ve kızıl saçları gözlerini örtmüş, çilli bir erkek çocuğunun çipil çipil bakan, ela gözleri ile karşılaştım. Kapıyı ardına kadar açınca, kendisini köyün sahibi zanneden Karabaş sevinçle havlayarak üzerime atladı. Kafasında kocaman püsküllü takkesiyle, yazın sıcağında üst üste kıyafetler giymiş, köyün delisi Abdal kapıyı hızlıca itip palas pandıras içeri girdi. Onu Karabaş ve çocuk takip etti. Abdal küçük penceremin solmuş çiçekli basma perdelerini bir çırpıda açtı.

“Ne yatarsın ölü gibi? Herkes uyandı...” dedi, sinirli sinirli. Oysa güneş daha yeni doğmaktaydı. Herkesten kastı, börtü böcek ve doğaydı. İnsanlarla pek işi olmazdı. “Beni anlamazlar, hepsi akıllı. Akıl denen şeyin kafada olduğunu sanıyorlar” derdi. Diğer insanların hasta olduklarına inanır ve onlara çok acırdı. Hatta iyileşmeleri için hep dua ederdi. Akşamdan kalan somu-

nu ikiye bölüp, arasına benim keçinin peynirinden koyarak Abdal ile çocuğa uzattım. Karabaş üzerime atladı, “Dur dur! Sana da var” dedim. Kuzinenin üzerindeki çorbaya kuru ekmekleri doğrayıp bakır kaba koydum. Yere daha koymadan tabağa atladı Karabaş. Şapırdata şapırdata yemeye başladı. Her sabah ve her akşam misafirlerimdi onlar, Allah ne verdiyse paylaşırdık. Bu sefer yanlarında kızıl kafalı bir çocuk da getirmişlerdi.

“Anlatın hele, sabah sabah nedir bu acele? Bu çocuk da kimdir?” dedim. Gözünün üzerine düşen takkesini eliyle geri iterek anlatmaya başladı. “Bu benim arkadaşımıdır artık, akıllı değildir ha! Benim gibi delidir o da” dedi. “İyi de kimdir, nedir? Neden sabah sabah kapıyı kırdınız geçirdiniz?” dedim. “Yedi köy, yedi dağ, yedi nehir aşarak seni almaya gelmiş” dedi heyecanla.

“Hay Allah! Bak şu işe! Beni niye alsın götürsün? Hem nereye götürecekmiş ki? Tanımam etmem. Sabah sabah eğlenmeyin benimle. Yiyin yemeğinizi de yollanın, tarlaya geç kaldım” dedim.

Abdal ters ters baktı. “Bazen senin de akıllı olduğunu düşünüyorum ama hep dua ediyorum. İyileşeceksin, bak gör” dedi. “Tövbe tövbe! Sabah sabah sabrımı sınıyor yine” dedim. Benim sınavım da Abdal herhalde. Çocuğa daha dikkatli baktım. Önden çapraz yapılmış askılı, dizlerinin hemen altındaki pantolonun cebinden, rulo yapılmış, sararmış bir kâğıt çıkarıp bana uzattı.

“Bu senin! Hazırlan, bu gece yola çıkmalıyız! Yedi gün sonraki buluşmaya seni beklerler” dedi. “Kim bekler?” dedim. “Bilmem... Beklerler derim ya, sadece bunu bilirim” dedi. “Sabah sabah sen de bu Abdal’ın aklına mı uyarsın? Vaktiniz bol ise gelin benimle, tarlayı çapalamaya yardım edin” dedim ama beni umursamadılar bile. “Akşam hava kararmaya yüz tutunca geliriz almaya...” diyerek, palas pandıras, girdikleri gibi çıkıp gittiler. Abdal geri dönerek, hadi yine iyisin, der gibi yüzüme baktı ve kıs kıs güldü.